Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐφωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | Ἐν Ἀθήναις, 10 Αὐγούστου 1913 | Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 37

«Ἐξήσχει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πρώην φυλακισμένου...» (Σελ. 294, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περίληψις τῶν προηγουμένων.—Εἰς τὰ δύο πρῶτα μέρη τοῦ μυθιστορήματος τούτου, ἐξιστοροῦνται αἱ περιπέτειαι ἑνὸς μικροῦ Ἄγγλου, ὀνόματι Μπόμπη, τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του, ὁ λόρδος Πέρσυ, εἶχε φέρει εἰς τὸ Παρίσι, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣΤ', ἀλλά, μανιώδης χαρτοπαίκτης, τὸν ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιά. Τὸν μικρὸν Ἄγγλον ἐκέρδισε τότε κ' ἐπιράτησεν εἰς τὸν οἶκόν του ὁ δοὺξ Λωζέν, ἐπειδὴ δὲ ὁ περίφημος μάγος Καλιόστρος τῷ ἐπροφήτευσεν, ὅτι θὰ τῷ ἔφερεν εὐτυχίαν, ὁ νέος του κύριος τὸν εἶχε περὶ πολλοῦ. Πράγματι, ὁ Μπόμπης μίαν φορὰν τὸν ἔσωσεν ἀπὸ οἰκονομικὴν καταστροφήν, νικήσας ὡς τζόκεϋ εἰς τὰς ἱπποδρομίας, μὲ τὸ ἄλογόν του **Πέρτενερ**, *τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ φέρῃ ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλ' ὁ Λωζὲν περιπίπτει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Βασιλέως, φεύγων δὲ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐμπιστεύεται εἰς τὸν μικρὸν του τζόκεϋ μίαν σπουδαίαν ἐπιστολήν, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν φίλον του καὶ ἐχθρὸν τοῦ Βασιλέως, δοῦκα Φίλιππον τῆς Ὀρλεάνης. Ἀλλά, πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὁ μικρὸς Μπόμπης, ζητῶν εἰς τὸν «Μαῦρον Πύργον» τὸν πρώην κύριόν του λόρδον Πέρσυ, μανθάνει τυχαίως τὸ μυστικὸν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πύργου, τοῦ κακοῦ κόμητος Μουσύ, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἐκεῖ φυλακισμένον ἕνα γέροντα θεῖόν του, διὰ νὰ σφετεριωθῇ τὴν περιουσίαν του. Ὁ Μουσὺ αὐτὸς φυλακίζει καὶ τὸν Μπόμπην εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἀλλ' ὁ Μπόμπης δραπετεύει. Τότε ὁ κόμης ἐνεργεῖ νὰ ἐκδοθῇ βασιλικὸν ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον τοῦ «ἀπεσταλμένου τοῦ δουκὸς Λωζέν», καὶ ὁ Μπόμπης συλλαμβάνεται οὕτω καὶ φυλακίζεται εἰς τὴν Βαστίλλην. Ἀλλ' εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Μίαν ἡμέραν κυριεύεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἡ Βαστίλλη κ' ἐλευθερώνονται ὅλοι οἱ φυλακισμένοι. Ἐλευθερώνεται λοιπὸν καὶ ὁ Μπόμπης—ἀποφέρων μάλιστα ἀπὸ τὴν φυλακήν του καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λωζὲν πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, ἄθικτον, — υἱοθετεῖται δέ, ὡς ξένος καὶ ἔρημος, ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Ζιροφλέ, ὁ ὁποῖος τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ τρίτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον, γνωρίζοντες μόνον τάνωτέρω, εἰμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν καὶ οἱ μὴ ἀναγνώσαντες τὰ προηγούμενα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ "ΓΝΗΣΙΟΥ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΚΟΥ"

Νέον ἐπάγγελμα

Εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ Ροκέττης, ἔλαμπεν ἡ ἐρυθρὰ πρόσοψις μιᾶς ταβέρνας, ὅπου, κατὰ τὴν ἐπιγραφήν της, δὲν ἐπωλεῖτο παρὰ γνήσιος οἶνος τῆς Βουργουνδίας.

Τὸ κατάστημα ἦτο μικρόν. Ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ μίαν μεγάλην αἴθουσαν μὲ ὀροφὴν θολοειδῆ, ἁπλούσταται ἐπιπλωμένην μὲ δρύϊνα τραπέζια, πάγκους καὶ ψάθινα σκαμνία. Μολοντοῦτο, ἦτο γνωστοτάτη εἰς τὴν συνοικίαν. Τὸ κρασί της ἦτο πράγματι καλὸν καὶ ὁ οἰνοπώλης περιποιητικώτατος.

Μὲ τὸ τραγοῦδι, τὸ μειδίαμα ἢ τὴν ἀστειότητα διαρκῶς εἰς τὰ χείλη, ὁ Ζιροφλὲ (διότι ἰδική του ἦτο ἡ ταβέρνα), ἐπεριποιεῖτο τοὺς πελάτας του μὲ τόσον εγκάρδιον, φιλικὸν τρόπον, ὥστε τοὺς ἔκαμνε νὰ τὸν ἀγαποῦν.

Εἴδαμεν τί μέρος ἔπαιξε κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Βαστίλλης ὁ δημοφιλὴς οἰνοπώλης καὶ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Μπόμπης, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν φυλακήν, ὡδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐλευθεροτοῦ του.

Ἤδη ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐξενίζετο ὑπὸ τοῦ Ζιροφλὲ καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ εὐτυχισμένον παιδὶ ἐπερνοῦσεν εἰς τὴν ταβέρναν λαμπρά.

«Ὁ Ζιροφλὲ ἐπεριποιεῖτο τοὺς πελάτας του»
(Σελ. 293, στ. γ')

Ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην, ἡ καλή του τύχη τῷ ἐπρομήθευσε νέον ἐπάγγελμα, ἕνα ἐπάγγελμα διόλου κοπιαστικόν, πολὺ ἔντιμον καὶ ἱκανὸν νὰ γαπηθῇ καὶ ἀπὸ τὸν πλέον... τεμπέλην.

Τί ἦτο αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἐπάγγελμα; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

Ἁπλούστατα, φίλοι μου, ὁ Μπόμπης ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ *πρώην φυλακισμένου τῆς Βαστίλλης!!*

Τὰ καθήκοντά του ἦσαν νὰ κάθηται ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αἴθουσαν, πλησίον τοῦ Ζιροφλὲ ἢ τῆς συζύγου του, καὶ νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τοὺς ἀναριθμήτους πελάτας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπαυαν νὰ παρελαύνουν καὶ νὰ περιεργάζωνται τὸ θῦμα τῆς βασιλικῆς τυραννίας...

Ὁ Ζιροφλέ, ὡς καλὸς ἔμπορος, ἐνόησεν ἀμέσως ὅλην τὴν ὠφέλειαν ποῦ ἠμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ρεκλάμαν. Βεβαίως, ἐσυλλογίζετο, ὁ λαὸς ἐκυρίευσε τὴν Βαστίλλην διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν Γάλλων... ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ κάμῃ καὶ αὐτός, ὁ Ζιροφλέ, *τὴ δουλίτσα του.*

«Ὁ Ζιροφλὲ ἔξυνε τὸ κεφάλι του...»
(Σελ. 294 στ. γ'.)

Διέσπειρεν ἐπιτηδείως εἰς ὅλην τὴν πόλιν τὴν εἴδησιν, ὅτι εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ *Γυησίου Βουργουνδικοῦ*, ὁδὸς Ροκέττης, ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ κανεὶς ἕνα φυλακισμένον, ἀνευρεθέντα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ζιροφλέ, εἰς μίαν σκοτεινὴν εἰρκτὴν τοῦ φρουρίου, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν εἰσέλθῃ πρῶτος· κ' εὐθὺς τὰ πλήθη τῶν περιέργων καὶ τῶν πατριωτῶν ἔτρεξαν εἰς τὴν ταβέρναν. Ὁ οἰνοπώλης καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν ἐκ τούτου θαυμασίας εἰσπράξεις, κ' ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἀχάριστοι, ἐπεριποιοῦντο ὅσον ἠμποροῦσαν τὸ τόσον πολύτιμον δι' αὐτοὺς παιδίον.

Τοῦ ἔδωσαν τὸ καλλίτερον δωμάτιον τῆς οἰκίας, τὸν παρεγέμιζαν μὲ ἄφθονα φαγητὰ καὶ τοῦ ἔκαμαν χίλια χάδια. Ὅσον διὰ τοὺς πελάτας, αἱ ἐκδηλώσεις τῆς συμπαθείας των πρὸς τὸν «ταλαίπωρον δεσμώτην» ἔφθαναν μέχρι παραφροσύνης. Αἱ γυναῖκες τὸν ἐφιλοῦσαν, οἱ δὲ ἄνδρες ἐπέμεναν νὰ *τσουγγρίζουν* μαζί του τὸ ποτήρι καὶ νὰκτύσουν ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν «φοβερὰν» του ἱστορίαν.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ Μπόμπης ὑπεδέχετο μὲ γέλια τὰς ἐρωτήσεις τῶν θαυμαστῶν του καὶ ἀπεκρίνετο εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν ἤξευρε καλὰ-καλὰ διατὶ τὸν ἐφυλάκισαν καὶ ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ τυραννισμένην ζωὴν εἶχε ζήσει εἰς τὴν Βαστίλλην. Ὁ Ζιροφλέ, ἀκούων τὰς ἀπογοητευτικὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις, ὑψίστατο ἀληθινὸν μαρτύριον. Καὶ μίαν ἡμέραν, λαβὼν ἰδιαιτέρως τὸν προστατευόμενόν του, τῷ εἶπε:

— Μικρέ μου φίλε, ἔχω νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν.

— Σᾶς ἀκούω, μίστερ Ζιροφλέ, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης μὲ τὸ σύνηθες φλέγμα του.

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, ἐξηκολούθησεν ὁ οἰνοπώλης. Θὰ παρετήρησες βέβαια, ὅτι πολλοὶ Παρισινοὶ ἔρχονται ἐδῶ διὰ νὰ σὲ βλέπουν.

— Ὤ, ναί! ὑπέβαλεν ὁ μικρὸς τζόκεϋ· καὶ νὰ σοῦ 'πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, ἄρχισαν νὰ μ' ἐνοχλοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ μὲ φιλοῦν, μοῦ σφίγγουν τὸ χέρι καὶ μὲ ἀναγκάζουν νὰ πίνω μαζί των καὶ νὰ φωνάζω, δὲν ξέρω γιατί, «ζήτω τὸ ἔθνος!»

— Μὰ διὰ νὰ φανερώσουν τὴν χαράν των, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν ποῦ ἔχουν γιὰ σένα, ἐξήγησεν ὁ Ζιροφλέ. Ἀπεναντίας, ἔπρεπε νὰ σὲ κολακεύῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ σοῦ δείχνει ὁ γαλλικὸς λαός.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Μίστερ Ζιροφλέ, ἐξηκολούθησεν, ἐφανήκατε πολὺ καλὸς σὲ μένα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ φιλοξενία σας. Σᾶς λέγω ὅμως, ὅτι ἐγὼ τώρα θέλω νὰ φύγω.

— Νὰ φύγῃς; ἀνέκραξεν εἰς τόνον βλοθυτάτης λύπης ὁ Ζιροφλέ· θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς;... ἐμὲ ποῦ σ' ἔσωσα;... ποῦ σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν τυράννων;

Ὁ Μπόμπης ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἀπεκρίθη, ξεύρετε ὅτι δὲν μὲ εἶχαν δεμένο. Ἤμουν ς' ἕνα ὡραῖο δωμάτιο, μ' ἕνα ὡραῖο κρεββάτι, κ' ἐπερνοῦσα θαυμάσια μὲ τὴν συντροφιὰ τῆς οἰκογενείας Μπριού. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ἐγὼ τώρα θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, ἐπειδὴ ὡρίσθηκα στὸν κύριό μου, τὸν δοῦκα Λωζέν, νὰ πάω στὴν Ἀγγλία καὶ νὰ δώσω στὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης τὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθη. Πρέπει νὰ τὸ κάμω τὸ γρηγορώτερο. Ἀρκετὸ καιρὸ ἔχασα μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτά!

Ὁ Ζιροφλὲ ἔξυνε τὸ κεφάλι του, βυθισμένος εἰς σκέψεις ζοφερές. Ἐπιτέλους ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μά, καλό μου παιδί, εἶπε, δὲν φταῖς ἐσὺ ἂν δὲν κατώρθωσες νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσί σου! Σ' ἐφυλάκισαν, καὶ ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, ἂν δὲν ἦταν ὁ λαὸς νὰ σ' ἐλευθερώσῃ, ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ ἀκόμη θὰ ἔμενες στὴ φυλακή! Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσες νὰ πᾷς στὴν Ἀγγλία.

— Σωστά, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης· τώρα ὅμως ποῦ εἶμαι ἐλεύθερος, θέλω νὰ πάω.

Ὁ Ζιροφλὲ εἶχε σηκωθῇ καὶ, περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐμουρμούριζε:

— Χμ! καὶ νὰ τῶξερα!.. Ποτὲ βέβαια δὲν θὰ σοῦ ἔδινα τὸ καταραμένο ἐκεῖνο γράμμα, μὲ τὴ γαλάζια σφραγῖδα, ἀπὸ τ' ἀρχεῖα τῆς Βαστίλλης!.. Τί ἀνοησία ποῦ ἔκαμα! Καὶ τί κακοτυχία!.. Ἀκοῦς ἐκεῖ, μέσα σὲ τόσες χιλιάδες χαρτιὰ ποῦ ἐγέμιζαν τὴν αὐλή, νὰ βρεθῇ ἐκεῖνο τὸ γράμμα ἀπάνω-ἀπάνω καὶ νὰ τὸ ἰδῇς ἀμέσως!.. Τελοσπάντων, ἂς εἶνε! Θέλεις τώρα νὰ πᾷς τὸ γράμμα στὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης; πήγαινέ το. Ξέρεις ὅμως ποῦ βρίσκεται ὁ πολίτης αὐτός;

—Εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε γραμμένη στὸ φάκελλο.

— Ναί, μὰ εἶνε ἕξη μῆνες, διάβολε, ἀπὸ τότε ποῦ φυλακίσθηκες στὴ Βαστίλλη! ὑπέλαβεν ὁ Ζιροφλέ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ποιὸς ξέρει πόσα ταξείδια ἔκαμε ὁ κύριος δούξ. Ξέρεις, ὅπως εἶνε τώρα τὰ πράγματα, οἱ εὐγενεῖς δὲν στέκονται πολὺν καιρὸ στὸ ἴδιο μέρος...

—Ἀδιάφορο, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκεϋ· ὅπου κι' ἂν εἶνε, θὰ τὸν εὕρω.

— Καλὲ τί μᾶς λές! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλέ. Εἶδες ἐκεῖ τὸ πεισματάρικο;... Θὰ τὸν εὕρω, σοῦ λέει... Μὰ ἔχεις λεπτά, γιὰ νὰ ζήσῃς, ἄμα φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ; ἔχεις λεπτά, γιὰ νὰ πᾷς νὰ εὕρῃς τὸν δοῦκά σου;

Ἀκούσας τὴν λέξιν *λεπτά*, ὁ Μπόμπης ἐνεθυμήθη τὴν φοβερὰν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη εἰς τὴν Βουλώνην, κατὰ τὸ πρῶτόν του ταξεῖδι. Τί ὑπέφερε τότε! Ἂν δὲν ἦτον ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος Παρμαντιέ, μὲ τὰ γεώμηλά του, θὰπέθνησκε τῆς πείνας...

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτήν, ἡ γενναία του ἀπόφασις ἐκλονίσθη, ὁ δὲ πονηρὸς Ζιροφλέ, παρατηρήσας τοῦτο, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Ναί, μικρέ μου φίλε! Οἱ ἄνθρωποι δὲν ταξειδεύουν χωρὶς λεπτά. Καί, πρὶν ἀποφασίσῃς νὰ φύγῃς, πρέπει νὰ ἰδοῦμε πῶς μπορεῖς νὰ παραγεμίσῃς λιγάκι τὸ πουγγί σου. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ κάμω μιὰ πρότασι, ποῦ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ.

— Νὰ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Μπόμπης.

Χρυσῆ δουλειά!

— Κάθησε λοιπὸν νὰ τὰ ποῦμε, ὑπέλαβεν ὁ οἰνοπώλης, σὰν καλοὶ ἔμποροι καὶ σὰν καλοὶ φίλοι. Ἐγὼ σὲ χρειάζομαι, γιατὶ κάμνεις τὸ ἐμπόριό μου νὰ πηγαίνῃ καλά. Σὺ πάλι μὲ χρειάζεσαι, γιατὶ εἶσαι χωρὶς λεπτὸ καὶ οἱ παλιοί σου προστάται ἔχουν φύγῃ. Ἔτσι δὲν εἶνε δύσκολο νὰ συμφωνήσωμε. Λοιπόν, σὲ παίρνω στὴν ὑπηρεσία μου μὲ τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέρα.

— Μὲ παίρνετε;... ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκεϋ· νὰ σᾶς κάνω τί;

— Τίποτα.

— Ὤ! ἔκαμεν ὁ μικρὸς γελῶν, δὲν γυρεύετε πολλά.

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ Ζιροφλέ· θὰ σοῦ δίνω τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέρα, ἁπλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ μένῃς στὸ κατάστημα ὅλη τὴν ἡμέρα, στὴ διάθεσι τῶν πελατῶν ποῦ θὰ ἠθελαν νὰ σὲ ἰδοῦν, νὰ μιλήσουν μαζί σου καὶ νὰ σοῦ προσφέρουν ἕνα κρασί. Ναί· ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμῃς τὴ χάρι νὰ παύσῃς νὰ λὲς στὸν κόσμο, αὐτὰ ποῦ ἔλεγες ὡς τώρα, ὅτι δηλαδὴ ἡ Βαστίλλη εἶνε θελκτικὴ διαμονὴ καὶ ὅτι ἐπερνοῦσες ἐκεῖ λαμπρά. Αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀνοησία!

— Εἶνε ὅμως ἡ ἀλήθεια! παρετήρησεν ὁ Μπόμπης· στὴ Βαστίλλη ἤμουν πολὺ εὐτυχής.

— Μπορεῖ· μ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ τὸ λές.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ λαὸς δὲν ἐκυρίευσε τὴ Βαστίλλη, γιὰ νὰ λένε τώρα οἱ φυλακισμένοι, ποῦ τοὺς ἐλευθέρωσε, ὅτι περνοῦσαν στὴ φυλακὴ καλλίτερ' ἀπὸ τὸ σπίτι των!.. Ἔπειτα οἱ πελάται μου δὲν μένουν ἔτσι εὐχαριστημένοι. Τοὺς δίνεις μιὰ ἀπογοήτευσι μεγάλη. Γιὰ συλλογίσου! Νὰ ἔρχωνται στὴν ταβέρνα μου γιὰ νὰ ἰδοῦν ἕνα δυστυχισμένο θῦμα τῶν τυράννων, καὶ νὰ βλέπουν τί;... Ἕνα μικρὸν Ἄγγλο, ροδοκόκκινο, καλοθρεμμένο, γελαστό, ποῦ ἀντὶ νὰ στενάζῃ καὶ νὰ θρηνῇ, τοὺς διηγεῖται ὅτι ἔπαιζε καθημέρα κ' ἔτρωγε κοτόπουλο! Μὰ ἔτσι, φίλε μου, ὁ λαϊκὸς θρύλος περὶ τῆς Βαστίλλης, μπορεῖ νὰ χαθῇ!

Ὁ Μπόμπης, μὴ ἐννοήσας καλὰ διὰ ποῖον λόγον ὁ Ζιροφλὲ ἤθελε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ψεύδεται, ἐπέμεινε:

— Μὰ τί νὰ τοὺς λέω λοιπόν, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ τοὺς λέω τὴν ἀλήθεια;

Ὁ οἰνοπώλης ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα ἀπεκρίθη:

— Μά... ξέρω κ' ἐγώ!... Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι θὰ ἦσουν πολὺ πιὸ συμπαθητικός, ἂν τοὺς ἔλεγες, ὅτι σὲ εἶχαν κλεισμένο σὲ μιὰ μαύρη εἰρκτή, χωρὶς φῶς καὶ χωρὶς ἀέρα... ὅτι δὲν εἶχες γιὰ κρεββάτι παρὰ ὑγρὸ ἄχυρο καὶ γιὰ τροφή, ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ κάθε εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

— Μ' αὐτὰ εἶνε ψέμματα!

— Ἀδιάφορο! Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἔτσι εἶνε λαμπρά. Θὰ ἦ-αν μάλιστα καλλίτερα, ἂν τοὺς ἔλεγες ὅτι σοῦ ἔκαμαν καὶ βασανιστήρια...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΒΑΙΩΣ, θὰ ἦτο κάπως δύσκολον νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ὑποδοχὴν ποῦ ἔγεινεν εἰς τὸν Βασιλέα μας, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν περασμένην Δευτέραν, ἀπὸ τὸν πόλεμον Νικητής. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, διότι δὲν τὰ εἶδα ὅλα. Ἔπρεπε νὰ ἤμουν εἰς τὸ Φάληρον, ὅταν εἰσέπλευσεν ὁ στόλος καὶ ἀπεβιβάσθη ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν ἐξέδραν. Ἔπειτα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ὠδείου, ὅταν τὸν ὑπεδέχθησαν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ οἱ Συντεχνίαι. Ἔπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅταν ἡ τέθριππος τοῦ Βασιλέως,—τί συγκινητικὴ στιγμή!—ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξέδραν τῶν Τραυματιῶν. Ἔπειτα εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου ἔγεινεν ἡ δοξολογία, καὶ τέλος εἰς τὰ Ἀνάκτορα... Ἀλλὰ πῶς ἠμποροῦσα νὰ εὑρεθῶ εἰς τόσα συγχρόνως μέρη; Ἐστάθηκα λοιπὸν εἰς ἕνα μπαλκόνι τῆς Ὁμονοίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶδα τὴν ὑποδοχήν. Εἶδα δηλαδὴ ἕνα κομμάτι τῆς πλατείας, τὸ ὁποῖον ἦτο παντοῦ περιζωσμένον ἀπὸ ἕνα ποικίλον, συμπαγὲς καὶ μέγα πλῆθος ἀνθρώπων. Ἄλλοι ἐστέκοντο εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ ἄλλοι ἦσαν ἀνεβασμένοι εἰς καρέκλες, εἰς τραπέζια, εἰς ὤμους, εἰς στύλους, εἰς δένδρα καὶ εἰς ὑπόστεγα. (Ἀφίνω δὰ τὰ παράθυρα, τὰ μπαλκόνια, τῆς ταράτσες καὶ...τὰ κερκιδία.) Τὸ πλῆθος αὐτὸ περιωρίζετο ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν, ἡ ὁποία ἄφινεν εἰς τὸ μέσον ἐλεύθερον τὸν δρόμον. Καὶ ὀλίγην ὥραν ἀφοῦ ἔπεσαν τὰ κανόνια, ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτὸν ἐπέρασεν ὁ εὐτυχὴς Βασιλεὺς μὲ τὴν συνοδείαν του, ἐνῷ ὁ λαὸς ἐζητωκραύγαζε καὶ ἡ μουσικὴ ἔπαιζε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον. Ἦτο κάτι ὡραῖον, τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλ' ὄχι καὶ ὅπως τὸ ἐφαντάζομην, ὅπως τὸ ἐπερίμενα. Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ μοῦ ἐφάνη πολὺ τυπική, Καὶ θὰ εἶχα μέχρι τέλους μίαν ἀπογοήτευσιν, ἂν δὲν ἔβλεπα ἀργότερα καὶ κάτι ἄλλο.

Ξεύρετε λοιπὸν πότε ἔγεινεν ἡ ἀληθινὴ ὑποδοχή, ἡ ἀληθινὴ ἀποθέωσις τοῦ Νικητοῦ Βασιλέως εἰς τὰς Ἀθήνας; Ὅταν διελύθη ἡ παράταξις καὶ ἡ πομπή, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, μετὰ τὴν δοξολογίαν, περὶ τὸ δειλινόν, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ παλάτι του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Τατόϊ. Ἦτο μὲ τὴν Βασίλισσαν εἰς ἓν αὐτοκίνητον, χωρὶς καμμίαν συνοδείαν. Κ' ἐπέρασεν ἔτσι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ὅπου ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ τὸ θέαμα! Τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχεν, ἀλλὰ μαζί του ἔτρεχε καὶ ὁ λαός. Πολῖται καὶ στρατιῶται τὸ εἶχαν περικυκλώσῃ ἀπὸ παντοῦ, ἀλαλάζοντες, ζητωκραυγάζοντες, προσπαθοῦντες νὰ ἀρριχηθοῦν, νὰ τὸ σύρουν εἰ δυνατὸν μὲ τὰ χέρια των. Ἐξωμοῦσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη σὰν τρελλοί, καὶ ἡ αὐτοσχέδιος συνοδεία ἐμεγάλωνεν ὁλονέν. Καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ στρέφεται δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, νὰ χαιρετᾷ, νὰ εὐχαριστῇ, νὰ γελᾷ σὰν παιδὶ ἀπὸ τὴν χαράν του, εὐτυχής, μακάριος διὰ τὴν ἐκδήλωσιν ἐκείνην τῆς λαϊκῆς λατρείας. Αὐτὴ μάλιστα! Ἦτο ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ποῦ ἐφανταζόμην καὶ ἐπερίμενα. Ἦτο ἡ ἀποθέωσις ποῦ ἤξιζεν εἰς τὸν Νικητὴν Βασιλέα. Καὶ ἡ ἄλλη ἦτο ὡρσία, ἀλλ' ὡς τυπικὴ καὶ ἐπίσημος, ἐκρατοῦσε τὸν λαὸν ἁπλοῦν θεατήν, ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ διπλοῦ στοίχου στρατιωτῶν.

Καὶ εἶδα ἔτσι τὸ βασιλικὸν αὐτοκίνητον νὰ περνᾷ ὡς φωτεινὸν μετέωρον, ἀπὸ μίαν πολὺ καλὴν θέσιν. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἔτυχε νὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Ἀρσακείου, συνομιλῶν μὲ τὴν ἔξοχον διευθύντριαν, τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίδου, ἐνῷ αἱ μικραί μου θυγατέρες ἐπῆγαν μίαν στιγμὴν νὰ φιλήσουν τὰς ἀγαπητάς των συμμαθητρίας, ποῦ εἶχαν νὰ τὰς ἰδοῦν τόσον καιρόν. Ἔξαφνα ὁ δρόμος ἀντήχησεν ἀπὸ ζητωκραυγάς, ἐθεάθησαν ἄνθρωποι τρέχοντες, καὶ ἠκούσθη μία φωνή:

— Ὁ Βασιλεύς! ὁ Βασιλεύς!

— Κορίτσια! ἐφώναξεν ἀμέσως ἡ κ. διευθύντρια. Προσέξετε!

Αἱ Ἀρσακειάδες, αἱ ὀλίγαι Ἐσωτερικαὶ ποῦ μένουν εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ τὸ καλοκαίρι, ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἐπίβλεψιν τῆς Κας Ἀλεξανδρίδου, — τί εὐτυχεῖς! — παρετάχθησαν ἀμέσως εἰς τὰ προπύλαια, μὲ τὰς διδασκαλίσσας. Καὶ ὅταν ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρὸς των τὸ βασιλικὸν αὐτοκίνητον, ἐζητωκραύγασαν τόσον δυνατά, μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, μὲ τόσην συγκίνησιν, ὥστε ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ἐστράφησαν πρὸς τὰς δροσερὰς καὶ παλλομένας ἐκείνας φωνάς, αἱ ὁποῖαι κατίσχυσαν μίαν στιγμὴν ὅλου τοῦ ἀλαλαγμοῦ, κ' ἐχαιρέτησαν ἰδιαιτέρως. Τί ὡραία σκηνή!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑΙ

Ἡ κωμόπολις εἶχε πανήγυριν. Οἱ κάτοικοι ἔβαλαν τὰ δυνατά των διὰ νὰ στολίσουν τοὺς δρόμους. Ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα ἐκρέμαντο γυρλάντες χάρτινες, αἱ ὁποῖαι συνεπλέκοντο μὲ τοὺς κισσοὺς τῶν τοίχων, ἔπειτα διέσχιζαν τὸν δρόμον κατὰ πλάτος κ' ἐπήγαιναν νὰ ἀρτηθοῦν εἰς τὰ ἀντικρυνὰ παράθυρα. Φαναράκια πολύχρωμα ἐστόλιζαν τὰ δώματα, τὰς προσόψεις τῶν καταστημάτων καὶ τὰ δένδρα τῶν κήπων. Ὅλος ὁ κόσμος ἦτο εἰς τὸ πόδι. Εἰς τὴν πλατεῖαν, χωροφύλακες ἐν μεγάλῃ στολῇ ἦσαν παρατεταγμένοι πρὸ τοῦ Δημαρχείου, διὰ νὰ συνοδεύσουν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου, ποῦ θὰ ἐγκαινιάζαν τὴν ἑορτήν.

Εἰς ὅλα τὰ σπίτια, αἱ νοικοκυραὶ ἐπαιδεύοντο εἰς τὴν κουζίναν, διὰ νὰ ἑτοιμάσουν ἕνα γεῦμα ἀντάξιον τῆς μεγάλης ἡμέρας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νεολαία ἐπεμελεῖτο τὴν τουαλέττα της· καὶ τὰ μὲν ἀγόρια ἐφοροῦσαν καινούργιες γραβάτες μὲ τὰ κτυπητότερα χρώματα, τὰ δὲ κορίτσια ἐκούρδιζαν τὰ καλλίτερά των φουστάνια. Καθισμένον εἰς τὰ σκαλοπάτια τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας, ἕνα παιδὶ δώδεκα χρονῶν ἐκότταζεν αὐτὰς τὰς προετοιμασίας, μὲ ὕφος περίλυπον καὶ ἀπηλπισμένον. Κάπου-κάπου ἕνα δάκρυ παρουσιάζετο εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφάρων του καὶ τὸ παιδὶ ἀναστέναζε ψιθυρίζον:

— Τόση χαρὰ ἀπὸ 'δῶ καὶ τόση λύπη ἀπὸ ἐκεῖ!.. Παντοῦ ψήνουν πῆτες καὶ γάλους. Στὸ σπίτι μας δὲν ὑπάρχει οὔτε ψωμί!

Ἔξαφνα, ἐνῷ τὸ παιδὶ ἦτο βυθισμένον εἰς τὰς ἀλγεινὰς αὐτὰς σκέψεις, παρατεταμένη τυμπανοκρουσία ἀντήχησεν εἰς ταύτιά του καὶ εἶδεν ἐμφανιζομένην τὴν ἐρυθρωπὴν μορφὴν τοῦ κὺρ Ἀντώνη, τοῦ δημαρχικοῦ κλητῆρος. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἄπλωσεν ἐμπρός του ἕνα μεγάλον φύλλον χάρτου λευκοῦ, ἐφόρεσε τὰ ματογυάλια του καὶ μὲ τὴν βραχνήν του φωνήν, ὅσον δυνατώτερα ἠμποροῦσεν, ἐδιάβασε τὴν ἑπομένην προκήρυξιν:

«Ὁ κύριος Δήμαρχος ποιεῖται γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς δημότας ὅτι, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, θὰ διοργανώσῃ ἀγῶνα δρόμου, ὁ ὁποῖος θὰ διασκεδάσῃ τὴν νεολαίαν καὶ θὰ προσδώσῃ περισσοτέραν λάμψιν εἰς τὴν πανήγυριν. Μόνον παιδία δεκατριῶν ἕως δεκαπέντε ἐτῶν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀθλητικὴν αὐτὴν παιδιάν, εἰς δὲ τὸν νικητὴν θὰ δοθοῦν ὡς ἔπαθλον εἰκοσιπέντε δραχμαί. Οἱ διαγωνισθησόμενοι παρακαλοῦνται νὰ προσέλθουν πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ Δημαρχεῖον, διὰ νὰ ἐγγραφοῦν».

Νέα ἠχηρὰ τυμπανοκρουσία ἐπεσφράγισε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προκηρύξεως, ἐνῷ ἀπὸ παντοῦ ἀντηχοῦσαν χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ κ. Δημάρχου.

Χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ μικρὸς λυπημένος ἐπρόσεξεν εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ κὺρ Ἀντώνη.

— Εἰκοσιπέντε φράγκα θὰ πάρῃ ὁ νικητής! εἶπεν ἀπὸ μέσα του· μὰ εἶνε ὁλόκληρη περιουσία. Ἀχ κ' ἂν μποροῦσα!..

Καὶ ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου εἰσώρμησεν ὡς ἄνεμος.

— Ἐ! ἔ! ποῦ τρέχεις ἔτσι, μικρέ; τὸν ἠρώτησεν ἕνας ὑπάλληλος.

«Ὁ κ. Δήμαρχος ἔδωσε τὸ σύνθημα...»

Σαστισμένος, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη:

—Μά... θέλω νὰ ἐγγραφῶ γιὰ τόν...

—Γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου; Μάλιστα, μάλιστα. Πῶς λέγεσαι, παιδί μου;

—Ἰωάννης Φέρρης, κύριε.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Ὁ μικρὸς ἐδίστασεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀπεκρίθη, χαμηλώνων τὴν φωνήν:

— Δώδεκα ἐτῶν καὶ ἕνδεκα μηνῶν.

— Δώδεκα ἐτῶν; ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος, ἀφίνων τὴν πένναν του. Τότε δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ συναγωνισθῇς.

— Ἀχ, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης μὲ θρηνώδη φωνήν· ὀχτὼ μέρες μοῦ λείπουν ἀκόμη γιὰ νὰ κλείσω τὰ δεκατρία· σᾶς παρακαλῶ πολύ, μὴ μὲ ἀποκλείσετε. Πρέπει νὰ κερδίσω αὐτὸ τὸ βραβεῖο...

Καὶ μὲ ἀκόμη χαμηλοτέραν φωνήν, προσέθεσε:

— Στὸ σπίτι μας δὲν ἔχομε ψωμί...

— Μά, παιδί μου, ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος, ἐσὺ δὲν ἔχεις οὔτε ἀνάστημα, γιὰ νὰ συναγωνισθῇς μὲ τἄλλα παιδιά. Θὰ σὲ νικήσουν. Γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶσαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων.

— Σᾶς παρακαλῶ πολύ, δεχθῆτε τὴν αἴτησί μου! Ἔχομε τόση φτώχεια στὸ σπίτι...Μὴ μοῦ ἀφαιρῆτε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐλπίδα ποῦ ἔχω, νὰ βοηθήσω τὴ μητέρα μου.

Κινηθεὶς εἰς οἶκτον ἀπὸ τὴν θρηνώδη φωνὴν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ μικροῦ Γιάννη, ὁ ὑπάλληλος συγκατετέθη ἐπιτέλους νὰ κάμῃ μίαν μικρὰν παρατυπίαν καὶ νὰ τὸν ἐγγράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀθλητῶν.

Μὲ μίαν ἀκτῖνα ἐλπίδος εἰς τὴν ψυχήν, τὸ παιδὶ ἐπέστρεψε σχεδὸν χαρούμενον εἰς τὸ μελαγχολικόν του σπίτι. Ἐκτυποῦσε μεσημέρι καὶ ἡ μητέρα του, μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐμοίραζεν εἰς τὰ μέλη τῆς πτωχῆς οἰκογενείας τὸ ὀλίγον ψωμὶ καὶ τὸ ὀλίγον τυρί, ποῦ εἶχεν ὡς μόνην προμήθειαν...

— Μητέρα, μὴ μοῦ δώσῃς ἐμένα! ἐφώναξεν ὁ Γιάννης· ἔφαγα κάτι τι στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου καὶ δὲν πεινῶ καθόλου.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐκύτταξεν εἰς τὰ μάτια τὸν υἱόν της, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἐψεύδετο ἀπὸ μεγάλην καλωσύνην... Τῆς ἐφάνη ὅμως τόσον φαιδρὸς καὶ τόσον ἥσυχος, ὥστε τὸν ἐπίστευσε. Καὶ οὕτω ὁ Γιάννης, ἂν καὶ νηστικός, παρεκάθησεν εἰς τὸ λιτὸν γεῦμα τῆς οἰκογενείας, χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος διόλου.

—Ἂν νικήσω, τρώγω τὸ βράδυ! ἐσυλλογίζετο μόνος του.

Τέλος, ὅταν τὸ ὡρολόγι τῆς ἐκκλησίας ἐκτύπησε μίαν, ἐξεκίνησε διὰ τὴν πλατεῖαν τῆς πανηγύρεως, ὅπου θὰ ἐγίνετο καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ δρόμου. Εὗρεν ἐκεῖ καμμιὰ δεκαριὰ παιδιὰ μαζευμένα, μὲ κοντὰ πανταλόνια καὶ μὲ φανέλλες. Ὁ Γιάννης ἐπῆγε κ' ἐστάθη κοντά των.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ Κώστας Λέφας, ὁ ἐπιφοβώτερος ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Τί; θὰ τρέξῃ μαζί μας καὶ ὁ Γιάννης Φέρρης; Ὤχ, δυστυχία του!.. Μὰ σύ, παιδί μου, εἶσαι λιγνὸς σὰν βελόνα, καὶ δὲν ἔχεις πνοὴ οὔτε ὅση ἔχει ἕνα πουλάκι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ κύριος Δήμαρχος, μὲ τὸ μανδῆλί του ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(Regine Veran) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἡ Ἐλευθεριά, Βασίλισσα
χρόνια ξενιτεμένη,
Γλυκειὰ καὶ μεγαλόπρεπη
Στὶς χῶρες Της γυρνάει.
Κι' ὡραῖοι λεβέντες ψάλλοντας
Δαφνοστεφανωμένοι,
Στρώνουν πορφύρα ἀτίμητη
Στὸν δρόμο ποῦ περνάει.

Κρητικοπούλα

ΒΑΤΡΑΧΟΜΟΝΤΙΚΟΜΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομυομαχίας»)

Ὦ Μοῦσες Ἑλικώνειες, βοηθᾶτέ με νὰ ὑμνήσω
Κάποιους ἀγνώστους ἥρωας· Στὸν κόσμο νὰ ἱστορήσω
Τὸν πόλεμο ποῦ κάνανε ποντίκια καὶ βατράχοι,
Στὴν ἱστορίσ σὰν κι' αὐτὴ δὲ θαῦρωμε ὅμοια μάχη.
Νὰ ἰδῇ ὁ καθένας ἄνθρωπος σὲ τούτη ἐδῶ τὴ σφαῖρα
Πῶς τοὺς βατράχους νίκησαν οἱ ποντικοὶ μιὰ μέρα,
Σὰν παλληκάρια τῆς... φακῆς ποῦ λέει ἡ παροιμία.
Ἔτσι λοιπὸν ἀρχίνησεν αὐτὴ ἡ φιλονικεία.

* * *

Ἕνα ποντίκι ξέφυγε κάποια βραδυὰ ἀπ' τὸ γάτο
Καὶ σὲ μιὰ λίμνην ἔτρεξε νερὸ νὰ πιῇ δροσάτο.
Καὶ κεῖ ποῦ δροσιζότανε μὲ τὸ νερὸ τὸ χιόνι,
Τὸ βλέπει κάποιος φωνακλᾶς βάτραχος, καὶ σιμώνει
Καὶ μὲ φωνὴ φιλόξενη τοῦ λέει: «Ποιὸς εἶσαι, ξένε;
Ποῦθε ἦρθες στὴν ἀκρογιαλιά; γιὰ πέσ' μου πῶς σὲ λένε;
Μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ μοῦ πῇς, ψεύτη νὰ μὴ σὲ νοιώσω
Κι' ἂν ἄξιος φίλος μοῦ φανῇς, στὸ σπίτι μου θὰ πᾶμε
Κι' ὥμορφα δῶρα καὶ πολλὰ σὰ φίλος θὰ σοῦ δώσω
Καὶ στὸ τραπέζι μου μαζὶ θὰ κάτσωμε νὰ φᾶμε.
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Φουσκομάγουλας ὁ βασιληᾶς δῶ-πέρα
Κ' οἱ βάτραχοι ὅλοι μὲ τιμοῦν στὴ λίμνη κάθε μέρα.
Τοῦ μακαρίτη τοῦ Λασπιᾶ μονάκριβο καμάρι
Καὶ τῆς Νεροβασίλισσας τῆς ἑακουστῆς βλαστάρι.
Σὲ βλέπω ὅμως καὶ σέναν νὰ εἶσ' ἕνας ἀντρειωμένος,
Φαίνεται θᾶσαι βασιληᾶς στὸν πόλεμο θρεμμένος.
Ἀλλὰ γιὰ λέγε γλήγορα.. γιὰ πές μου τὴ γενιά σου.»
Κι' ὁ Ψιχαρπάχτης τἀπαντᾷ «Μά, φίλε μου, στοχάσου!
Γιὰ τὴ γενιά μου ρώτησες; ὅλοι τὴν ἑέρουν... ὅλοι
Κάθε Θεός, κάθε ἄνθρωπος, κάθε χωριὸ καὶ πόλη.
Ὁ Ψιχαρπάχτης εἶμαι ἐγὼ τῶν ποντικῶν καμάρι,
Ἔχω πατέρα βασιλιᾶ καὶ πρώτης παλληκάρι,
Τὸν Ψωμοχάφτη τὸν κλεινό, γνωστὸν 'ς ὅλη τὴ σφαῖρα
Καὶ τοῦ Φαγᾶ τοῦ βασιλιᾶ τὴν κόρη ἔχω μητέρα,
Τὴ Μυλογλεῖφα τὴ γνωστή, τὴν πρώτη πριγκιπέσσα,
Ποῦ μιὰ βραδυὰ μὲ γέννησε σὲ μιὰ καλύβα μέσα
Καὶ χίλια-δυὸ μοῦ μάθαινε ξεκούραστα παιχνίδια
Καὶ μ' ὥμορφα μανέτρεφε σταφύλια καὶ καρύδια.
Ἀλλὰ χωρὶς νὰ μοιάζουμε πῶς φίλοι θὰ γινοῦμε,
Ἀφοῦ σεῖς ζῆτε στὰ νερὰ καὶ μεῖς στὰ σπίτια ζοῦμε;
Ἐξ ἄλλου ἐγὼ συνείθισα καὶ νὰ καλοπερνάω
Κι' ὅ,τι δὲν τρῶνε οἱ ἄνθρωποι ποτὲ μου δὲ θὰ φάω.
Γιατὶ ποτὲ δὲ μοῦλειψε ψωμὶ ξεροψημένο,
Οὔτε ἀπὸ γάλα νόστιμο τυρὶ φρεσκοπηγμένο,
Οὔτε κ' ἡ πῆττα μοῦλειψε, κ' ἡ χαβιαροσαλάτα,
Οὔτε φρεσκοτηγάνιστα σηκώτια μυρουδάτα,
Οὔτε τάφράτο γλύκισμα, βρασμένο μὲ τὸ μέλι,
Ποῦ ὄχι μονάχα οἱ ἄνθρωποι, μὰ κι' ὁ Θεὸς τὸ θέλει.
Κι' ἀπ' ὅ τι φτειάνει ὁ μάγερας μέσα στὸ μαγερειό του
Περσσότερο θὰ φάγω 'γὼ παρὰ τάφεντικό του.
Ποτέ μου δὲ φοβήθηκα στὸν πόλεμο τοὺς κρότους,
Ἀλλ' ἴσα πάνω στοὺς ἐχθροὺς ὁρμάω μέσα στοὺς πρώτους,
Δὲ μὲ φοβίζουν οἱ ἄνθρωποι γιατὶ εἶν' τάχα μεγάλοι
—Ἔχω καρδιὰ ἀτρόμαχτη ποῦ δὲν τὴν ἔχουν ἄλλοι—
Κι' ὅταν τὴ νύχτα κοιμηθοῦν, ἐγὼ πηδάω ἀπάνω
Στὸ μαλακὸ κρεββάτι τους σιγά, καὶ τοὺς δαγκάνω
Τὲς φτέρνες καὶ τὰ δάχτυλα, χωρὶς οὔτε χαμπάρι
Καθόλου νὰ μὲ πάρουνε, γιατὶ τὸν ἔχουν πάρει....
Δυὸ μοναχὰ φοβᾶμαι 'δῶ στὴ γῆ: τὸ Κ ι ρ κ ι ν έ ζ ι,
Κι' αὐτὴ τὴ γάτα ποῦ ποτὲ τὸ νύχι της δὲν παίζει,
Τὴ φ ά κ α τὴν ἀχόρταστη, ποῦ μᾶς θανάτωσε ὅλους.
Ἀλλὰ τὴ γάτα πιὸ πολὺ φοβᾶμαι, τὴ μεγάλη,
Ποῦ ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν τρύπα μου, εἶνε ἄξια νὰ μὲ βγάλῃ.
Δὲν τρώγω λάχανα ποτέ, κι' οὔτε κολοκυθάκια,
Δὲ βόσκω μέσ' στὰ σέλινα κι' οὔτε στὰ ραπανάκια,
Οὔτε στὰ πράσα τὰ χλωρὰ ποτέ σας θὰ μὲ ἰδῆτε·
Δικά σας εἶνε αὐτὰ φαγιὰ ποῦ μέσ' στὴ λίμνη ζῆτε.»

(Ἕπεται συνέχεια) Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τρομερὸν ζῶον

Εἰς τὸ Ἀμβοῦργον, εἰς τὸ πάρκον τοῦ κ. Ἄγκενπλετ, ὑπάρχει μία περίεργος συλλογὴ προκατακλυσμιαίων ζώων, ἀπὸ πέτραν, εἰς φυσικὸν μέγεθος. Τὸ ἀπέναντι εἰκονιζόμενον εἶνε ὁ «τυραννόσαυρος», τρομερὸν ζῶον, ἐμπρὸς εἰς τὸ ὁποῖον βλέπετε πόσον μικρὸς φαίνεται ὁ ἄνθρωπος!

Ἀνθρωπόμορφον ρόδον

Ὡς τώρα εἴδαμεν πολλὰς ἀνθρωπομόρφους ρίζας. Ἰδοὺ τώρα καὶ ἄνθη. Τὸ ρόδον αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον σχηματίζει καθαρώτατα μίαν ἀνθρωπίνην μορφήν, εἶνε ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ κ. Ράμσεϋ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μάντζεστερ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὸ σκυλί του. Μήπως τὸ βλέπετε πουθενά;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τέσσαρα μονόλεξα ψευδώνυμα ἐκ τῶν τῆς Διαπλάσεως.

ΩΝ	ΩΝ	ΚΕ
ΦΑ	ΝΗ	ΓΑ
ΧΑ	ΛΗ	ΝΕΛ

γ'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποβρυχίου Δελφίνος

l o t e l e s
a l d n e n t
p e a t s c d
a e r e l e o
r s g t l e r

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσεις τοῦ 34ου φύλλου

α') Τὸ ὄνομα τοῦ μονογράμματος εἶνε Leonard.—β') Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγροφύλακος σχηματίζεται εἰς τὸ κενόν, μεταξὺ τοῦ δένδρου καὶ τῶν θάμνων, ἔμπροσθεν τοῦ μικροῦ κλέπτου. — γ') Βαρνάβας, Βαρθολομαῖος, Ἰάκωβος.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΕΙΡΗΝΗ

Εἰρήνη! Τὸ ἀντιλάλημα
τοῦ λόγγου ἀπ' τὰ κανόνια
οἱ αἱματωμένοι χείμαρροι,
πού,—ὦ νέα Ἑλλάδα—πίνεις,
οἱ βόγγοι, οἱ κλάψες, κ' οἱ καῦμοί,
οἱ θύελλες καὶ τὰ χιόνια
'στάθηκαν ὅλα. Ἐχτύπησε
ἡ καμπάνα τῆς Γαλήνης:

«—Πάψετε πιά! Ἐβαφτίσατε
τὴ λευτεριὰ μὲς 'στὸ αἷμα,
'στὸ αἷμα τὸ ἁγνό, ἀπ' τῆς φλέβες σας,
ποὺ ἐδέχτηκαν οἱ βράχοι
κ' εἶνε πορφύρας χρῶμα αὐτό,
βασιλικῆς, τὸ ρέμμα
ποὺ πλέει σ' ὁμίχλη ἀπὸ καπνούς.
Ἂς σταματήση ἡ μάχη!

Ὦ νέοι λεβέντες! Γίγαντες!
Σεῖς μὲ τὸν νέον Τιτᾶνα
ποὺ μὲ χρυσάφι ἐγράψατε
τὰ Τρόπαια τὰ μεγάλα,
'στῆς μάχης τὸν ἀλαλητὸ
ξεχνᾶτε ἴσως μιὰ μάννα
μιὰ μάννα, ποὺ σᾶς βύζαξε
τῆς λευτεριᾶς τὸ γάλα.

Μὰ ἐκείνη δὲν σᾶς ἔχασε!
Ἐκείνη σᾶς θυμᾶται!
πίσω ἀπ' τὰ βουναλάκια σας,
ποὺ οἱ στάνες σας σταλίζουν,
κ' εἶνε καιρὸς νὰ φεύγετε
Κ' εἶνε καιρὸς νὰ πᾶτε
Στοὺς λόγγους ποὺ σᾶς 'γέννησαν,
κ' οἱ πέτρες σᾶς γνωρίζουν.

Μὲ τῶν πληγῶν παράσημα
—ποῦνε τιμὴ κι' ἀλήθεια.
Χύσετε δάκρυ στοργικὸ
'στὸ σπίτι ποὺ ἐρημώθη
νὰ στείλη τοὺς λεβέντες του
μὲ τὴ χαρὰ στὰ στήθεια.
Κι' ὅταν ἡ μάννα, ἀφίνοντας
τὴ ρόκα της ποὺ κλώθει

Τρελλὴ σᾶς σφίξει ὁλόθερμα
'στὴ μητρικὴν ἀγκάλη
καὶ σᾶς ρωτήση: «—Ἔφερατε
τρανὴ τὴν Νέαν Ἑλλάδα;»
Πέστε: «—Κι' ἂν τὸ προστάζουνε
οἱ Δυνατοί, οἱ Μεγάλοι
δὲ θὰ ξεδάψη τὸ αἷμά μας
ποτὲ ὅμως 'στὴν καιλάδα!»

Τέλλος Ἄγρας

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΑΣ ΝΙΚΑΙ

Ἡ μία νίκη διαδέχεται τὴν ἄλλη καὶ ὁ στρατός μας πετᾷ ἔμπρός. Κατατσακίζει τὸν βάρβαρον, τὸν προαιώνιον ἐχθρὸν καὶ ἡ Νίκη μὲ τὸ ἀμάραντο τῆς δόξας στεφάνι στεφανώνει τοὺς νέους μας ἥρωας. Καὶ ἐκδικοῦνται τὰ ἀθάνατα παλληκάρια μας σφαγές, φωτιές, καταστροφὲς τόσων αἰώνων καὶ φεύγουν μπροστά τους οἱ ἄγριοι, οἱ δόλιοι, οἱ βάρβαροι ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου. Φεύγουν κατάτρομοι μπροστὰ στοὺς ἥρωάς μας, ποῦ σὰν τοὺς δράκους τῶν παραμυθιῶν ὁρμοῦν μέσα σεῆς μάχης τὴν ἀντάρα, μὲ γέλιο, μὲ τραγοῦδι ὑποδέχονται τὲς σφαῖρες καὶ ξεψυχῶντας «ἂν προχωροῦμε» αὐτὸ μόνο νὰ μάθουν γυρεύουν. Φεύγουν, καὶ πρὶν οἱ ἄνανδροι πιάσουν τὸν δρόμον τῆς φυγῆς, ξεσποῦν τὴν λύσσα τους ἀπάνω στοὺς ὅπλους πληθυσμοὺς καὶ καίουν, σφάζουν, βεβηλώνουν...

Μὰ τὸ αἷμα αὐτὸ ποῦ χύνουν τὸ ἅγιο, βγάζει καὶ νέα ἀδιάκοπα βλαστάρια. Γεννᾷ ὁλοένα καὶ νέους ἥρωας, νέους ἐκδικητάς. Σὲ ἅγριο, θολό, φωτιὲς γεμᾶτο θὰ μεταβληθῆ ὁρμητικὸ ποτάμι, νὰ πνίξη τοὺς κτηνάνθρωπους. Σὲ θύελλα φρικτή, σὲ κεραυνοὺς νὰ καύση μιὰ γιὰ πάντα τὰ φρικαλέα τέρατα. Κι' ὁ Βασιλιᾶς μας πάντα ἔμπρὸς μὲ τὸν ἀτίμητο στρατό του, χρυσὲς ἡμέρες θὰ σκορπᾷ στὰ δουλωμένα μας ἀδέλφια.

Ἑλλὰς τοῦ Ῥήγα

ΤΟ ΝΕΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Καινούργιο τὸ Φεγγάρι πάλι πρόβαλε
Τὸ δυτικὸ οὐρανὸ γιὰ νὰ στολίση
Κι' ἀποβραδὺς τὴν παιχνιδιάρα θάλασσα
Θαμπά-θαμπὰ καὶ πάλι νὰ φωτίση....

.....Καὶ ψιθυρο τοῦ στέλνουνε τὰ κύματα
Σὰ νάν τοῦ λέν καλῶς μᾶς ἦλθες πάλι,
Λαχταριστὰ σὲ πρόσμεναν τὰ Φάληρα
Τὰ βράχια, τὰ κανάλια, τάκρογιάλι.

Παλιὸ Φάληρο 24-7-1913

Ἀθανάσιος Διάκος

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μέσα εἰς τὴν γενικὴν ἐθνικὴν κίνησιν τῆς Κύπρου, διὰ τὴν ὁποίαν ἔγραψα εἰς περασμένην μου περιγραφήν, δὲν ἔμειναν ὀπίσω καὶ μερικὰ παιδιὰ τῆς πόλεώς μας. Προχθὲς δηλ. ὁ Διαπλασιακὸς σύλλογος «Ἕνωσις» τῆς Λάρνακος, ἔδωσεν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεώς μας ἀπογευματινὴν παράστασιν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, ἐτραγούδησαν ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους ὡραῖα τραγούδια, ἀπήγγειλαν πατριωτικὰ ποιήματα καὶ ἔπαιξαν ἀστεῖα κωμῳδίας.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν γράφω αὐτά, διότι ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπέδειξε τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν παιδιῶν τοῦ συλλόγου τὰ ὁποῖα ἀπὸ τώρα ἤρχισαν νὰ δείχνουν πατριωτικὴν δρᾶσιν πολλὰ ὑποσχομένην διὰ τὸ μέλλον. Ἀλλ' ἡ χαρά μου πολὺ περισσότερον μεγαλώνει, διότι ταυτοχρόνως ἀπεδείχθη ἀκόμη μίαν φορὰν μὲ τὴν παράστασιν αὐτὴν τοῦ Διαπλασιακοῦ συλλόγου, ὅτι τὰ εὐγενῆ αὐτὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τὰ ἔχουν ἀνεπτυγμένα περισσότερον ἀπὸ ὅλους οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ὁποία μὲ τὰ ὡραῖα καὶ διδακτικὰ ἀναγνώσματά της, ἀποδεικνύεται ὅτι ξεύρει νὰ κάμνῃ ἀληθινὴν διάπλασιν χαρακτῆρος καὶ νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.

Κυπριακὴ Ἀκτή

ΣΤΟ ΒΑΠΟΡΑΚΙ

Μπαίνω μέσ' ς' τὸ βαποράκι, ποῦ κάνει τὴν συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν μας πόλεων. Ἐπιβάται κάθηνται ἑδῶ κι' ἐκεῖ συζητοῦντες, γελῶντες, ὁστεισευόμενοι, ἐν ᾧ ἄλλοι ἐξακολουθοῦν ἀδιακόπως νὰ μπαίνουν... Τὸ μικρὸ τὸ βαποράκι γεμίζει, ὁ πλοίαρχος σφυρίζει γιὰ τελευταία φορὰ καὶ ἡ ἕλιξ πλήττει τὴν θάλασσαν μανιωδῶς, ἐν ᾧ αἱ τολύπαι τοῦ καπνοῦ, ποῦ πυκναὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, μὲ μανία σκορπίζονται ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Κάθημαι κοντὰ ς' ἕνα κύριο, ὁ ὁποῖος φέρνει μαζί του καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι του. Κι' ἀκούω τὸν ἑξῆς χαριτωμένο διάλογο:

— Μπαμπᾶ, θέλω νὰ πᾶμε στὸ σπίτι τῆς θείας.— Ναί. παιδί μου, ἅμα φθάσουμε. Περίμενε λιγάκι.—Μά, θέλω γρήγορα, μπαμπᾶ.

— Ναί, θὰ πᾶμε γρήγορα. Νά, σὲ λίγο φθάνομε.

Καὶ σὲ λίγο πάλιν·

— Κύτταξε, μπαμπᾶ, δύο πουλιὰ ποῦ πετοῦν (δείχνει δύο γλάρους, ποῦ ἀπὸ ψηλὰ βουτοῦν περήφανα στὴ θάλασσα).

— Ναί, βλέπεις τί ὡραῖα ποῦ εἶνε;— Κάλεστα ἐδῶ. Νὰ τὰ πιάσωμε. Νὰ τὰ δώκωμε τῆς θείας. (Τὸ κοριτσάκι καὶ μὲ τὴν ἰδέα ἀκόμη κτυπᾷ τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν χαρά).—Δὲν ἔρχονται, παιδί μου. Ἔφυγαν, ἄλλη φορά...

Ὁ διάλογος εἴτε διακόπτεται, εἴτε δὲν τὸν ἀκούω πιά. Μὰ ἐκεῖ πέρα βλέπω κάτι τι. Ἕνας μικρὸς σκύλος κάθηται στὴν ἄκρη-ἄκρη τοῦ βαποριοῦ, κυττάζων τὴν θάλασσαν. Μιὰ ὅμως καλὴ βρεξιὰ ἀπὸ τὰ κύματα ἀκριβῶς μέσ' 'ς τὸ πρόσωπο, τὸν τρέπει εἰς ἄτακτον φυγήν...

Υἱὸκὴ Στοργὴ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Φάων* ἐρωτᾷ τὸν *Ζηλωτὴν* τοῦ *Δημοσθένους*:

— Καλέ, μὲ τὰ γυαλιὰ θὰ κοιμηθῆς;

—Ἀμ τί; νὰ τὴν πάθω σὰν ἐχθές, ποῦ εἶδα ὄνειρο καὶ δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκράτιδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8ην Αὐγούστου 1913.

ΑΥΤΟ τὸ φύλλον, μερικοὶ τὸ λαμβάνετε κάπως ἀργότερα ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ἡμέραν, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τυπωθῇ τὴν Πέμπτην, ὅπως πάντοτε, καὶ νὰ προφθάση τὰ ταχυδρομεῖα τῆς Παρασκευῆς. Εἴχαμεν, βλέπετε, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως μας καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως. Καὶ δύο ἡμέραι ἀργίας δὲν ἀναπληρώνονται εὔκολα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς μεγάλης ζέστης καὶ τῆς ἐλλείψεως ἐργατῶν.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις μιᾶς καλῆς ἐμμέτρου μεταφράσεως τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομυομαχίας», τὴν ὁποίαν ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Ι. Χ. Χέλμης, δηλαδὴ ὁ ἀγαπητός μας *Ἀθωνάσιος Διάκος*. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἄλλος ποῦ προτιθέζεται ἀπὸ τὴν Σελίδα εἰς συνεργάτην, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἡ μετάφρασις του τῷ δίδει κάθε δικαίωμα. Θὰ σᾶς διασκεδάση πολύ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, θὰ δημοσιεύσω μαζί, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, καὶ μίαν μικρὰν εἰκόνα γάλλου ζωγράφου, ἔργα νόστιμον παιγνιδάκι, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν πόλεμον τῶν βατράχων καὶ τῶν ποντικῶν, — ὄχι ὅμως ὅπως τὸν περιγράφει ὁ "Ομηρος ἀλλ' ὅπως τὸν ἐφαντάσθη ὁ ζωγράφος. Καὶ μία ἀφιέρωσις: Ὁ «Βατραχοποντικοπόλεμος» τοῦ κ. Ἰ. Χέλμη εἶνε ἀφιερωμένος «στὸν ἀγαπητόν του κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, γιὰ τὴν ἐνθάρρυνσι ποῦ τοῦδωκε στὰ γράμματα».

Τί ὡραία ποῦ περνᾷ στὸ χωριό του ὁ *Προεδαύνων Στρατηλάκης!* Φαντασθῆτε ἕνα χωριὸ μ' ἐνετικὸν φρούριον, μὲ τὸν Ταύγετον δεξιᾷ, μὲ ἄλλα βουνὰ ἀριστερὰ καὶ μὲ τὴν θάλασσαν ἔμπρός. Μὲ παλαιὰν βυζαντινὴν ἐκκλησίαν καὶ μ' ἔξοχα... σῦκα, φραγκόσυκα καὶ σταφύλια. Καὶ τί φτήνεια! 70 λεπτὰ τὸ κοτόπουλο, 5 λεπτὰ τὸ αὐγό, 40 τὸ γάλα, καὶ οὕτω καθ'ἑξῆς. Ἀληθινὸς Παράδεισος, ποῦ δὲν κοστίζει καὶ τίποτε! Ἄλλος τόσος θὰ γυρίσῃ ἀπὸ κεῖ-πάνω ὁ ἀγαπητός μας φίλος!

Ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου, *Ἐξόριστε Ἀνθίς*, κ' ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὸ λάθος. Ἐνθυμεῖται καλά, ὅτι εἰς τὸ ἀντίτυπον τοῦ «Θεάτρου», τὸ ὁποῖον ἔδωσεν εἰς τὸν ὑπάλληλον νὰ σοῦ τὸ στείλῃ, εἶχε γράψῃ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ὀλίγας λέξεις, καθὼς καὶ τοῦνομά σου. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος ἔκαμε λάθος καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς ἄλλον. Βεβαίως ὁ ἄλλος αὐτὸς θὰ τὸ ἐπιστρέψῃ, ὅταν ἴδῃ τὸνομά σου, καὶ τότε ὁ κ. Φαίδων θὰ σοῦ τὸ στείλῃ.—Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾷς, δὲν εἶξεύρω, δὲν τὸ γνωρίζω ἀπὸ κοντά.

Νὰ σοῦ ζήσῃ, *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, ὁ νεοφώτιστος ἀνεψιός. Βλέπεις λοιπὸν τί παθαίνει, ὁποιος ξεχνᾷ νὰ πάρῃ τόμους μου εἰς τὴν ἐξοχήν; Στενοχωρεῖται καὶ βαριέται, μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρόν. Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μήνυσε στὴν Πόλι νὰ σοῦ τοὺς φέρουν.

Πολὺ ὡραῖα πράγματα μοῦ γράφει σήμερον ἡ *Φθινοπωρινὴ Δύσις*. Καὶ πρῶτα-πρῶτα παρατηρεῖ, ὅτι εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. ἐπιτρατοῦν τὰ λυπηρὰ καὶ μελαγχολικά, ἐτῷ, κατὰ τὴν ἰδέαν της—καὶ εἶνε ὀρθοτάτη,—ἔπρεπε νὰ ἐπιτρατοῦν τὰ φαιδρά, τὰ τερπνά, τὰ ἔξυπνα. (Τἀκούτε, ἀγαπητοὶ συνεργάται;) Ἔπειτα λέγει, ὅτι τώρα ποῦ ἔγεινεν εἰρήνη, τὸ ξεσπάθωμα πρέπει νὰ ζαχαρεύσῃ πολύ, μὰ πολύ, ὥστε ἀπὸ τοῦ χρόνου νὰ ἔχωμεν τακτικὰ τὸ φύλλον δωδεκασέλιδον. — Σύμφωνοι. Καὶ ἂς κάμῃ τὴν ἀρχὴν ἡ *Φθινοπωρινὴ Δύσις*. Ἂς ξεσπαθώσῃ δηλαδὴ γερά, καὶ ἂς γράψῃ φαιδρὰ κομμάτια διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.

Ὡραῖαι ἐπιστολαὶ μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Χρήστης* (καὶ πῶς τὰ πάθαμε!) *Ἐπιθεωρήσης Κυπριοπούλα*, *Ἐθνικὸς Στόλος* (τὸν ὁποῖον συγχαίρω διὰ τὰ πρωτεῖα·) *Πουπουλένια* (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1895·) *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Ἀφελὴς Ξανθούλα*, *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου* (πολλὰ χαιρετίσματα καὶ συγχαρητήρια εἰς τὴν ἀγαπητήν μου ἐξαδέλφην σου, τὴν ἀλησμόνητον·) *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ* καὶ *Ἀλατσατιανὴ Μεξικάνα*. Ἔχω κ' ἕνα γράμμα τῆς *Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς*, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀφίνω διὰ τὸ ἄλλο σάββατον, ἐπειδὴ θέλω νὰ ἀναδημοσιεύσω μερικὰ μέρη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ*, τοῦ *Κύματος*, τοῦ *Φάωνος*, τοῦ *Πόθου τῆς Ρόδου*.—«Πρὸς τὰς κορυφάς» τοῦ *Ἐθνικοῦ Στόλου*.—«Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν» τῆς *Κυπριακῆς Ἀκτῆς*.—«Ἡ πεταλούδα» τοῦ *Πανελληνίου Πόθου*.—«Ἀληθινὸ τραγοῦδι» τῆς *Βασιλοπαιδος Ναυσικᾶς*.—«Ἡ τελευταία ἐκδίκησις» τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*.—«Ὁ μικρὸς Νιαζῆς» τοῦ *Δωδωναίου*.—«Ἀλλ' ἀντ' ἄλλων» τῆς *Γαλήνης*.—Ποίημα τοῦ *Ρόδου Μοσχοβολήματος*.—Ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια καὶ διάφορα μικρὰ διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δοξασμένος Ρῆγος, κ. (χωρὶς ἀρχικά·)—*Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκὶς ἀ. Κατσαρίδα ἀ.* καὶ *Τζιτζίκος ἀ.* ("Ολοι στὴ «Νίκη»)·—*Νεολαία τῆς Χαλκίδος ἀ. Ξηρίας ἀ.* καὶ *Μαγκουροφόρος τῆς «Νίκης» ἀ.* (Μὲ ποῖον ἄλλον; Ζήτω ἡ «Νίκη»)·—*Σπάθη τοῦ Βουλγαροκτόνου, ἀ.* (Σ. Δ. Π.) *Ἀνθισμένη Βαμβακιά, κ.* (Δ. Τ.) *Δοξασμένο 1913, ἀ.* (Ι. Σ.).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τέλλον Ἄγραν* (δεκτὸν εἰς Διαγωνισμόν, ἀλλὰ νὰ δημοσιευθῇ ἀπὸ τώρα, ἀδύνατον· τὰ διαγωνιζόμενα πρέπει νὰ εἶνε ἀνέκδοτα·) *Δοξασμένο 1912* (τὸ διήγημα τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου* μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ *Σημαιοφόρου Ἕλληνος* θὰ τὸ ἰδῇς προσεχῶς· ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, δὲν εἶνε ἀκόμη ὡρισμένον·) *Ἕνα Χωτάκι* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· τὰ βραβεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος καὶ τοῦ Δημοψηφίσματος δὲν λογαριζονται εἰς τὸ Ἄθρόον· τὸ λέγει ὁ Ὁδηγὸς εἰς τὸ Γ' Κεφάλ. § 9, σημ. Α' καὶ Β'.) *Λιχούδαν* (ἔστειλα·) *Λουδοβίκον Μπετόβεν* (ναί· ἔστειλα·) *Σάμιον Ἐπαναστάτην* (ρώτησέ τον μόνος σου μὲ μίαν Μ. Ἀγγελίαν·) *Δοξασμένον Ρῆγον* (ὄχι εἰς τὴν Σελίδα, ἀκόμη· ἐὰν ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομήν σου ἀργότερα, μάλιστα· εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ὅμως εἰμπορεῖς νὰ λαμβάνῃς μέρος·) *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (ἐπίσης, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἔστειλα)· *Γαλήνην* (ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι τώρα πιὰ ἡσυχάσαμεν διὰ πολὺν καιρόν·) *Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· θερμὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενεθλιά σου·) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (ἔχει καλῶς· τὸ εἶπα εἰς τὸν κ. Ξ., ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ ἴσως θὰ σοῦ στείλῃ·) *Φάωνα* (ναί, στεῖλε τὴν λύσιν, διότι δὲν ἔστειλε κανείς·) *Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ ὥστε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν θὰ περιμένω τώρα νέαν ἐπιστολήν σου·) *Ἀθάνατα 1821-1912* (ἔστειλα· σύμφωνοι·) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (νομίζω ὅτι ἔχουν ἐκδοθῇ πέντε, πρὸς 3 δραχμὰς ἕκαστος· νὰποταν θῇς πρὸς τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον Γ. Φέξη. ὁδὸς Γλάδστωνος, εἰς Ἀθήνας·) *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (σοῦ ἔστειλα 15 τετράδια Μ. Μυστικῶν, καὶ θὰ ἰδῇς πόσον εἶχε δίκηο τὸ *Σύμβολον τοῦ Χρ.* νὰ σοῦ 'πῇ ὅτι εἶνε μεγάλη ἀπόλαυσις ἡ ἀνταλλαγή των·) *Κυπριακὴν Ἀκτὴν* (τί τίτλον εἶχε τὸ δικό σου; δὲν θυμοῦμαι·) *Ταλαιπωρηθεῖσαν Ἤπειρον* (μερικὰ θὰ σοῦ δημοσιεύσω·) *Ἑλληνικὸν Στρατὸν* (ἔχει καλῶς·) *Τελέσιλλαν* (ἔστειλα·) *Φειδίαν* (ἔστειλα·) *Πειρακτήριον*, *Σπάθην τοῦ Βουλγαροκτόνου*, *Φαληρικὸν Βράχον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8ην Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, ὁσουδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφιά των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Σ', φύλλον πρώτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὀδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

394. Λεξίγριφος.

Μὲ χρονικὸν ἐπίρρημα
Ἑνώνεις κόρην τῆς Γραφῆς
Καὶ Κράτος εὐρωπαϊκὸν
Μᾶς φανερώνεις παρευθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

395. Συλλαβόγριφος

Φωνῆεν μ' Αἰγύπτιον θεὸν
Καὶ μ' ἄλλα δυὸ στοιχεῖα
Ἂν ἑνωθοῦν, θὰ παραχθῇ
Μιὰ χώρα στὴν Ἀσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

396. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε κο καὶ βάλε λω
Καὶ θὰ ἰδῇς μὲ τὸ καλό,
Πόλις τῆς Μακεδονίας
Νὰ γενῇ τῆς Ἑλβετίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχροινῆς Μουσμὲ

397. Ἀνεστραμμένη Πυραμίς

* * * * + * * * * = Στρατηγὸς Λακεδ.
* * * + * * * = Ζῶον φορτηγόν.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* + * = Πρόσωπον Π. Διαθ.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν ᾠδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

398—401. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα γυναικῶν.

1.—Ὁ Ἄζορ εἶνε πιστός.
2.—Ἡ μελάνη θὰ σοῦ χυθῇ!
3.—Ἡ τεραστία δύναμις τοῦ ἀτμοῦ.
4.—Εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ἐτελοῦντο μυστήρια.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

402. Ἀπορία.

Δύο μητέρες καὶ δύο θυγατέρες εἶχαν τρία μῆλα· καὶ ὅμως ἔφαγαν καθεμία ἀπὸ ἕν. Πῶς συνέβη αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποκλειστικοῦ Πειράτου

403. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης· τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, νυκτόβιον ζῶον:

1, Ὁμηρικὴ βασιλόπαις· 2, Μοῦσα· 3, Γάλλος ποιητής· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Κητικὴ ἀντωνυμία· 6, Πόλις τῆς Ἱσπανίας· 7, Μεγαλόνησος τῆς Εὐρώπης· 8, Ἐλάττωμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου Μακεδονίας

404. Φωνηεντόλιπον.

τ – σπδ – μλτ

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

405. Γρῖφος.

Η ὡς
Η Η ὡς ὡς
Η Ρῶσσοι Η ὡς Ναὶν ὡς
Η Η ὡς ὡς
Η ὡς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 22-23

230. Λισχίνης (ἕς, χίν, εἰς·)—231. Πιλάφι (πῖ, λά, φῖ·)—232. Κύκνος-κύκλος.—233. Πηλός-πῖλος.

234.
Κ
Μ Υ Σ
Π Υ Θ Ω Ν
Ε Λ Ε Η Μ Ω Ν
Ι Σ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ
Μ Α Δ Α Γ Α Σ Κ Α Ρ Η

235. Καφέ. (Λιλί Κ Α, ΦΕρε...) — 236. ΜΙΝΩΣ (νομός, ΣέρΙφος, Σιμωνίδης, Κλεωναί, κίΣσα.)—237. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.—238. *Ἐνίκησεν ἡ Ἑλλάς* (ἐν αι κ' εἰς ἕν-ι ἔλ ἄς.)

239. Ἀρτεμισία (Ἄρτεμις, ἴα). — 240. Κρέων-Κλέων.—241. Πάργα-Πράγα.

242.
Π
Μ Η Ν
Μ Α Γ Ο Σ
Π Η Γ Α Σ Ο Σ
Ν Ο Σ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

243. *Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τοῦ μέσου καὶ προχωρεῖ κατὰ στήλας) 244. Μῖσος–ὅς = μῦς+ (Ἀσία–ὅς =) ἴα= ΜΥΣΙΑ.—245. ΔΡΑΜΑ, ΑΕΡΑΣ, ΜΑΡΙΣ, ΔΕΡΑΣ (ΔΑΜάστης, ΡΕΑ, ΑΡΡαβών, ΜΑΙΑνδρος, Ἄ,ΣΣος).—246. Σὺν Θεῷ ἄρχεσθαι παντὸς ἔργου. — 247. *Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον* (φῖ σὺν πόν ι ρ-αν μὲ τᾶ – βαλεῖν, οὐρὰ δύο, ν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν. Διευθυνσίς μου: ***Στέφανο στὴ Γαλανή μας.*** **P. R.** Χαλκίδα. *(ΙΓ' 317)*

Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος, θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν διορισμόν σου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.—*Στέφανο στὴ Γαλανή μας*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν 1913, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος *Ἀναγέννησις τοῦ 21*, Ταμίας *Ἀναστηθεῖσα Ἐλευθερία*, Γραμματεὺς *Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκίς*, Σύμβουλοι *Ἑλληνικὸς Στόλος*, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, *Κῦμα τοῦ Εὐρίπου*, *Κωνσταντῖνος Κανάρης*.—Ἀνακηρύσσονται κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐπίτιμα μέλη *Ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας*, *Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης*, *Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου*.—Ἡ μηνιαία συνδρομὴ εἰς τὸν Σύλλογον ὡρίσθη 20 λεπτὰ κατὰ μῆνα.

Ἀναγνωρίζονται ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου «Νίκη»: ἐν Τανάγρᾳ Ε. Μαρῖνος καὶ Κ. Κριτζάλας, ἐν Ἀλιβερίῳ Δ. Ἀγγελέτος, Εὐστ. Κόλλιας καὶ Π. Χρυσοστάλης, ἐν Κονίστραις Ἠλιάς Φώτης, Κ. Καλαμπαλίκης καὶ *Καμαρωμένο Εὐζωνάκι*. *(ΙΓ' 319)*

Εὐχαριστοῦμεν ἅπαντας τοὺς ψηφίσαντάς μας. — *Ἑλληνικὸς Στόλος*, *Ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἀθάνατα 1821-1912*, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, *Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου*, *Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία*, *Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης*, *Κῦμα τοῦ Εὐρίπου*, *Αἰμοσταγὴς Κρήτη*, *Πολυπόθητος Μακεδονία*,—ἅπαντες ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῆς ἀκαταμαχήτου «Νίκης», καὶ ὁλόκληρος ἡ «Νίκη» εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως πάντας τοὺς ψηφίσαντα τοὺς ὁποψηφίους της. Παρακαλεῖ δὲ πάντας τοὺς ψηφίσαντας τὰ μέλη της νὰ ἀποστείλωσιν ἐπιστολὰς διευθυνομένας ὡς ἑξῆς: Διαπλασιακὸν Σύλλογον «Νίκη» Χαλκίδα. Τοῦτο διότι προετοιμάζεται σχέδιον τὸ ὁποῖον θὰ καταπλήξῃ πάντας. *(ΙΓ' 320)*

Δηλοῦμεν ὅτι εἴμεθα ἅπαντες φανατικώτατοι ὀπαδοὶ τῆς «Νίκης». Ἀθάνατα 1821-1912, Ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας, Ἑλληνικὸς Στόλος, Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης, Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου, Αἰμοσταγὴς Κρήτη, Πολυπόθητος Μακεδονία, Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία, Κῦμα τοῦ Εὐρίπου, Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκίς, Κωνστ. Κανάρης, Ἄνθος τῆς ὑπομονῆς, Ἐαρινὴ Νεφέλη, Θερινὴ Βροχή, Καμαρωμένο Εὐζωνάκι, Κατσαρίδα, Τζιτζίκος, Νεολαία τῆς Χαλκίδος, Ξιφίας, Μαγγουροφόρος τῆς «Νίκης», Σμυρναῖος, Ε. Βεζύρης, Λ. Βεζύρης, Κ. Καφετζόπουλος, Α. Κωσταράγκος, Α, Ράλλη, Π. Ράλλη, Α. Σκόδρα, Δ. Σκόδρα, Γ. Ἀγγελέτος, Ι. Κούσουλας, Δ. Σπανοῦ, Ε. Σπανοῦ, Κ. Μιχαήλ, Ε. Μπαλῆ, Δ. Μιχαήλ, Γ. Ἀρμυράντη, Ι. Ἀρμυράντη, Γ. Σκονοργιανόπουλον, Σ. Παπαφράγγας, Α. Καμάρα, Δ. Παπαγεωργίου, Π. Λιάτας, Γ. Βάχος, κλπ. κλπ. *(ΙΓ' 321)*

(ΣΗΜ. τῆς Διαπλάσεως.—Ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσω ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τῆς «Νίκης».)

Ἰδόντες τὰς καταπληκτικὰς νίκας τῆς «Νίκης» καὶ μείναντες ἐνεοὶ ἐκ τῆς Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας, ταστόμεθα ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς «Νίκης».—Σ. Παπαφράγκας, Ἀχιλεὺς Καμάρας, Δ. Παπαγεωργίου, Π. Λιάτας. *(ΙΓ' 322)*

Μπράβο σου, «Νίκη». Καὶ στὴν τελικὴ σ' εὐχόμεθα μὲ μία πιὸ μεγάλη νίκη. Τοὺς φάγαμε ὅλους, ἔ;—*Καμαρωμένο Εὐζωνάκι*, *Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκίς*, *Κατσαρίδα*, *Τζιτζίκος*, *Κωνσταντῖνος Κανάρης*, Δ. Α. Ν., Μ. Δ. Ζ. *(ΙΓ' 323)*

ΖΗΤΩ Η "ΝΙΚΗ"

Ζήτωσαν τὰ ὑπερτριακόσια μέλη τῆς ὑπερόχου «Νίκης»! *(ΙΓ' 324)*

Ἀήττητε *Εὔζωνε*, ποῖα εἶνε ἡ διεύθυνσίς σου; Ἀπόστειλε τὸ καταστατικὸν τῆς «*Θριαμβευτικῆς Αὐτοκρατορίας*», ἵνα ταχθῇς ὑπὸ τὴν σημαίαν της.—*Σπάθη τοῦ Βουλγαροκτόνου*, Poste-restante, Καλάμας. *(ΙΓ' 325)*

Θερμότατα εὐχαριστῶ τοὺς ψηφίσαντάς με. Ἰδιαιτέρως δὲ τὴν νικήσασαν «*Νίκην*» δι' ὑποστηρίξιν.—*Ἀθάνατα 1821-1912.*

Δηλῶ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν πολυπληθῶν μου φίλων, ὅτι θὰ ὑποστηρίξω πᾶση δυνάμει τὸ θριαμβεῦον «Κυανοῦν Κόμμα».—*Ἑλληνικὴ Θεότης*, Κυανῆ ὑποψηφία. *(ΙΓ' 327)*

ΤΟ «ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ»

Εὐχαριστεῖ τοὺς εὐγενεῖς ψηφοφόρους δι' ὑποστήριξιν ὑποψηφίων του.—Ὁ Γραμματεύς: *Πειρακτήριον* *(ΙΓ', 328)*

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς πάντας τοὺς ψηφίσαντάς μας.—*Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 21 Φεβρουαρίου, 26 Ὀκτωβρίου.* *(ΙΓ', 329)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 297).

ΑΘΗΝΩΝ: Δοξασμένο Δεμίρ-Ἰσσάρ Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Θάνος Σ. Ἀγγελῆς Ὄλγα Ε. Καναβαριώτου. Τούλα Ε. Καναβαριώτου, Ἰωάν. Ν. Ζαγανιάρης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἰουλία Ν. Μερκάτη, Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Ἀν. Στραβάκος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασιλικὴ Ε. Λιοσάτου, Ρεγγίνα Η. Κολέντη, Κατίνα Κ. Μακρῆ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Περίγκιψ Ἀφνειοῦ, Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο.

ΚΥΠΡΟΥ: Ἐθνικὸς Στόλος (34)

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μιχ. Β. Πάσχος.

ΛΙΜΝΗΣ: Ὀδυσ. Ι. Βογιατζόγλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἀνασ. Κ. Κανελλόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰάσων Σκέντερης

ΣΑΜΟΥ: Θεμ. Α. Στεφανίδης, Γ. Ι. Νικολας.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Π. Ι. Τσίντζιρας (δίς) Δημ. Ι. Παπασταθόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξῆ.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Παν. Χρ. Λεβέντης, Χρ.Δ. Τσαγαρόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνσταντῖνος Κανάρης. Νικ. Ζ. Σκάλας. Ν. Καθενιώτης.

ΧΙΟΥ: Ἕνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Λίμνῃ, ΟΔΥΣ. Ι.ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν λ. 80 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἑξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἑξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2481*